

Εργασία Ιστορίας

Κλασική Εποχή

Σχολικό έτος : 2014-2015

Ομάδα 4^η

Ντέτσικα Καλλιόπη

Ντέτσικα Νίκη

Παπαευθυμίου Δήμητρα

Πράπα Γεωργία

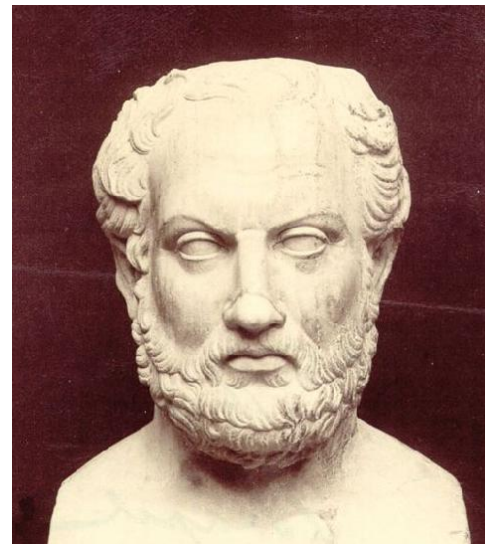
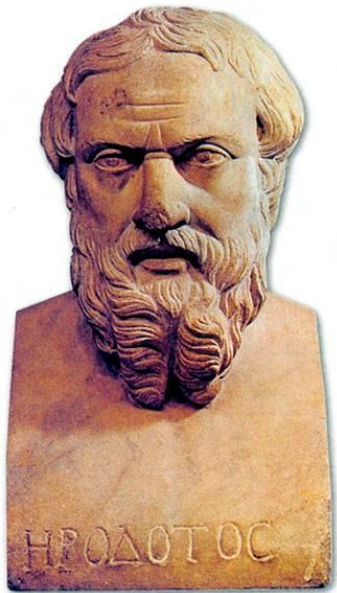
Εισαγωγή

- Κλασική Εποχή ονομάζουμε την περίοδο της αρχαίας ελληνικής ιστορίας που αρχίζει με την ίδρυση της Συμμαχίας της Δήλου (478 π.Χ.) μετά το τέλος των Περσικών Πολέμων (479 π.Χ.) και τελειώνει με το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου (323 π.Χ.). Η Κλασική Εποχή καταλαμβάνει δηλαδή το μεγαλύτερο μέρος του 5ου και του 4ου αιώνα π.Χ. Οι ιστορικοί ονόμασαν την εποχή αυτή κλασική, γιατί ο πολιτισμός που αναπτύχθηκε τότε έχει ποικιλία και δημιουργική δύναμη. Ο πολιτισμός αυτός έγινε πρότυπο για ολόκληρες εποχές στην ευρωπαϊκή αλλά και στην παγκόσμια ιστορία. Για την Κλασική Εποχή έχουμε πολλές αρχαιολογικές και γραπτές πηγές που αφορούν κυρίως την Αθήνα.

Ιστοριογραφία

- Στην κλασική εποχή της αρχαίας Ελλάδας ο Ηρόδοτος ο «πατέρας» της ελληνικής ιστορίας και ο Θουκυδίδης έγραψαν αφηγήσεις σχετικές με γεγονότα της εποχής τους. Ο Ηρόδοτος με την αφήγηση των περσικών πολέμων και ο Θουκυδίδης με την κλασική μελέτη του πελοποννησιακού πολέμου μεταξύ της πόλης των Αθηνών και της Σπάρτης. Και οι δύο κατέγραψαν σύγχρονα ή κοντινά σε χρονική απόσταση γεγονότα στηριγμένοι σε αυτόπτες μάρτυρες ή άλλες αξιόπιστες μαρτυρίες. Επικεντρώθηκαν στον πόλεμο, την ιστορία των θεσμών και τον χαρακτήρα των πολιτικών ηγετών για να δημιουργήσουν την εικόνα της αρχαιοελληνικής κοινωνίας σε περιόδους της κρίσης ή μετάβασης.

Ο Θουκυδίδης μάλιστα ήταν αυτός που έθεσε τα θεμέλια της επιστημονικής συγγραφής κάνοντας έρευνες μεγάλης διάρκειας όπως παραδείγματος χάρη την επίσκεψη των πεδίων των μαχών και την συλλογή και αξιολόγηση των πληροφοριών που συγκέντρωνε ο ίδιος κρατώντας στοιχεία που είχε προσωπική γνώση. Τέλος κύριος σκοπός Ηροδότου ήταν το έργο του να μην ξεθωριάσει με τα χρόνια για να μην εξαφανιστούν άδοξα έργα μεγάλα και θαυμαστά όχι μόνο από Έλληνες αλλά απ' όλο τον τότε μέχρι γνωστό κόσμο.



Φιλοσοφία

- Τα ενδιαφέροντα της φιλοσοφικής σκέψης κατά την κλασική περίοδο απομακρύνονται από τις προγενέστερες κοσμολογικές απορίες για τη γένεση και τη δομή του σύμπαντος και στρέφονται στη μελέτη του ανθρώπου και τη σχέση του με το κοινωνικό περιβάλλον, σε θέματα όπως η ηθική και η κατάκτηση της γνώσης, έτσι προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τα γεγονότα που συνέβαιναν με βάση την λογική αυτή η μέθοδος ονομάστηκε «Ορθολογισμός». Αναζήτησαν πρακτικές εφαρμογές οι οποίες θα βελτίωναν την ζωή του ανθρώπου αλλά και τον ίδιο τον άνθρωπο. Κύριοι εκπρόσωποι της φιλοσοφικής σκέψης ήταν αρκετοί σοφιστές, ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο μαθητής του ο Αριστοτέλης.

Ποιητική τέχνη

- Ασφαλώς οι μεγαλύτερες μορφές της αττικής τραγωδίας (κατά την κλασική περίοδο) υπήρξαν ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης. Και οι τρεις με το μεγαλόπνοο έργο τους συνέβαλαν στην ανάπτυξη του τραγικού δράματος στην Αθήνα και υπήρξαν οι κυριότεροι διαμορφωτές του. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ο Αισχύλος, ο μέγιστος των τραγικών, που αναδεικνύεται πλάι στο δραματικό συγγραφέα και μεγάλος ποιητής, ώστε και σήμερα να μπορούμε άφοβα να τον συγκαταλέξουμε ανάμεσα στους πιο περίφημους ποιητές της ανθρωπότητας.

Ο Σοφοκλής πάλι ξεχωρίζει για το δραματικό βάθος των τραγωδιών του, την ανθρωπιά των ηρώων του και την προσήλωσή του στους μύθους της Αττικής. Τέλος ο Ευριπίδης διακρίνεται για τις τεχνικές και γενικότερες καινοτομίες, που εισήγαγε στο αρχαίο ελληνικό θέατρο. Ο Ευριπίδης επιχείρησε να εισδύσει στο βάθος της ψυχής του ανθρώπου και να την παραστήσει σε κατάσταση πάθους. Φέρνει δε συχνά τους ήρωες του σε εσωτερικές συγκρούσεις καθήκοντος και πάθους.



Ρητορικός λόγος

- Ήταν ο γραπτός και προφορικός λόγος ο οποίος αποτελούσε μέσο πειστικότητας και αποτελεσματικότητας επί κάποιου αίτιο . Ο ρητορικός λόγος λειτουργεί πειστικά με τρεις τρόπους: άλλοτε μέσω του χαρακτήρα του ρήτορα, άλλοτε μέσω της συγκεκριμένης διάθεσης που δημιουργεί στην ψυχή του ακροατή και άλλοτε με τα αποδεικτικά ή φαινομενικά αποδεικτικά επιχειρήματα που περιέχει ο ίδιος Αναπτύχθηκε σε δύο διαφορετικούς χώρους: στους κύκλους των σοφιστών ως θεωρητική γνώση. Για πολλούς σοφιστές, υπήρξε το κύριο μέρος της διδασκαλίας τους. Οι μαθητές που προσέρχονταν σ' αυτούς αποσκοπούσαν στο να αποκτήσουν τα κατάλληλα προσόντα για να γίνουν ηγέτες του λαού.

Από τη μια και από την άλλη στα δικαστήρια και στην Εκκλησία του δήμου ,ως πολιτική και δικαστηριακή πρακτική. Στα δικαστήρια και στην Εκκλησία του δήμου πολλοί άνθρωποι αναγκάστηκαν να καλλιεργήσουν τις ικανότητές τους στην ρητορεία ως πολιτικοί ή ως λογογράφοι. Χωρίς να είναι αρχικά ειδήμονες της ρητορικής τέχνης, αναγκάστηκαν να τη μάθουν και να την εφαρμόσουν. Αν δεν το έκαναν αυτό δεν θα μπορούσαν να πείσουν τους συμπολίτες τους στην Ηλιαία ή στην Εκκλησία. Οι πολιτικοί άνδρες προτού εκφωνήσουν λόγους , τους προετοίμαζαν αλλά δεν τους έγραφαν. Οι λόγοι αυτοί απέβλεπαν κάθε φορά σε έναν στόχο και γι' αυτό μετά την εκφώνησή τους δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για τον πολιτικό. Δεν τους κατέγραφαν, γιατί δεν είχαν καμία πρόθεση να διδάξουν τη ρητορική τέχνη και να τους κατατάξουν στους σοφιστές. Μεγάλοι ρήτορες ήταν ο Λυσίας, ο Ισοκράτης, ο Δημοσθένης.

Ορισμένα έργα τέχνης



Πηγές

- <http://museduc.gr/docs/Istoria/A/05%20KEFALAIO%20A.pdf>
- http://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/history/grammatologia/page_052.html
- <http://titanis.pblogs.gr/klassikh-periodos.html>
- <https://sites.google.com/site/epistita/home/istoria-a-a-lykeiou/klasike-epoche>

Τέλος παρουσίασης